



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: **X. X.**, narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Pod Kaštany 245/10, 160 00 Praha 6

proti

žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 9. 2021, č.j. 4931/2020-160-SPR/7

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva dopravy (dále jen „žalovaný“) ze dne 24. 9. 2021 č.j. 4931/2020-160-SPR/7 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravněsprávních činností ze dne 19. 7. 2021, č.j. MHMP 1074444/2021/Ant (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím Magistrát hlavního města Prahy, odbor dopravněsprávních činností (dále jen „správní orgán I. stupně“) v souladu s ust. § 67 odst. 1 správního řádu rozhodl, že žalobce se jako provozovatel motorového vozidla tov. značky Peugeot, registrační značky X, dopustil přestupku, neboť v rozporu s ust. § 10 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 361/2000 Sb.“) nezajistil, aby dne 1. 12. 2019 v 1:19 hodin v Praze 7, Bubenečském tunelu (tunelový komplex Blanka), pro směr jízdy Troja při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, a došlo k tomu, že dosud nezjištěným řidičem byla s vozidlem v daném místě a čase na úseku označeném svislou dopravní značkou č. B20a s číslem 70 překročena nejvyšší dovolená rychlost, tento řidič se neřídil daným dopravním značením, jel s motorovým vozidlem rychlostí 86 km/h (po odečtení možné odchylky měřicího zařízení) a překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 16 km/h, čímž spáchal dosud nezjištěný řidič přestupek podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., a to porušením § 4 písm. c) téhož zákona; žalobce jako provozovatel daného vozidla se tak dopustil přestupku podle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. porušením ust. § 10 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., za což mu byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náhradu nákladů řízení.

II. Obsah žaloby

3. V prvním žalobním bodě žalobce namítal, že nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla, nenastala situace dle § 125f odst. 5 zákona č. 361/2000 Sb., neboť správní orgán měl k dispozici totožnost přestupce, žalobce k jeho výzvě e-mailem sdělil, že vozidlo řídil sám, správní orgány však poukazovaly na to, že se jednalo o e-mail bez elektronického podpisu, dané jednání považovaly za obstrukční. Žalobce to však za obstrukční nepovažuje, učinil tak na výzvu k podání vysvětlení pod pohrůžkou pořádkové pokuty, není nic divného na tom, že řídil vozidlo, které provozuje, když se doznal, jednal čestně, doznání mohlo být podstatnou okolností, pro kterou by navrhoval snížení sankce pod spodní hranici, úvahy žalovaného o tom, že by žalobci mohly být zapsány body do karty řidiče nebo uložena vyšší pokuta, jsou nemístné. Je nepodstatné, zda se správní orgán o totožnosti řidiče dozvěděl nepodepsaným e-mailem a že nebyla dodržena forma pro podání, naopak je relevantní, že se totožnost řidiče „dozví“. Navíc se jednalo o období vrcholu pandemie SARS-COV-2, kdy byla preferována elektronická komunikace s úřady, za daných okolností postačovalo učinit oznámení e-mailem, přičemž však ani elektronicky podepsané podání by nebylo důkazem a záleželo by, jak by se žalobce vyjádřil v následném správním řízení. Dané oznámení není úkonem, kterým se disponuje řízením, zákon pro něj formu nepožaduje, samotné sdělení bylo věrohodné, neboť navazovalo na výzvu ke sdělení

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

totožnosti řidiče. Nebyla tak splněna žádná z podmínek dle § 125f odst. 5 zákona č. 361/2000 Sb. k zahájení řízení o přestupku provozovatele, když správnímu orgánu byla totožnost řidiče známa.

4. Ve druhém žalobním bodě vytýkal napadenému rozhodnutí nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů pro nedostatek úvahy o povinnosti absorbovat sankci, tuto námitku vznesl v průběhu přestupkového řízení, správní orgán I. stupně však reagoval nepřezkoumatelným odůvodněním, pouze uvedl, že ve společném řízení se neprojedná přestupek spáchaný po zahájení řízení o jiném přestupku, není však vymezeno, kdy byl druhý přestupek spáchán, není uveden dostatek nosných údajů (skutkových zjištění) k tomu, aby bylo možné přezkoumat, zda je závěr správního orgánu správný, správní orgán I. stupně ani netvrdil, že by nastala taková situace. Naopak, tvrzení o tom, že rozhodnutí vydané ve věci sp. zn. S-MHMP 1291072/2019 nabylo právní moci dne 13. 7. 2020, tedy po zahájení předmětného řízení, svědčí o tom, že k porušení zásady absorpce mohlo dojít. Správní orgán však neuvedl další podstatné okolnosti ohledně druhého řízení, tedy datum spáchání přestupku a datum zahájení řízení. Žalovaný pak prvostupňové rozhodnutí pouze potvrdil, napadené rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné, nelze z něj seznat, zda byl úsudek správního orgánu I. stupně o námitce porušení zásady absorpce správný.
5. Ve třetím žalobním bodě tvrdil, že ve výroku rozhodnutí není dostatečně konkrétně vymezeno místo přestupku, správní orgán pouze odkázal na určitý tunel, který však sestává ze tří úseků, v každém z nich je rychlost upravena dopravní značkou B20a, nelze tak zjistit, ve kterém úseku bylo měřeno a zda dokazování nejvyšší dovolené rychlosti bylo k danému místu relevantní, nelze ani zjistit, kde začínal a končil měřený úsek. Příslušná námitka žalobce nebyla dostatečně vypořádána, nedostatek výroku nemůže být zhojen poukazem na podklady pro rozhodnutí. Nadto, ověřovací list místo protiprávního jednání nijak blíže nevymezuje, správní orgány nijak nepopřely, že Bubenečský tunel obsahuje tři úseky disponující vlastní úpravou nejvyšší dovolené rychlosti, místo nelze vymezit pouze odkazem na „Bubenečský tunel“, pokud nebylo prokázáno, že ve všech třech úsecích byla stejná úprava nejvyšší dovolené rychlosti.
6. Ve čtvrtém žalobním bodě namítal, že rychloměr vypočítal průměrnou rychlost vozidla žalobce na základě zadání délky měřeného úseku, není však zřejmé, kdo takový údaj do rychloměru zadal, ani zda měřený úsek byl opravdu takto dlouhý, součástí spisu nebyl kalibrační list, který by osvědčoval skutečnou délku úseku mezi dvěma rychloměry. Vyřízení příslušné námitky je opět nepřezkoumatelné, argumenty správního orgánu I. stupně jsou zcela irelevantní, žalobce zde namítal, že daná vzdálenost nebyla nijak prokázána, ač měla být kalibrována. Odkaz na ověřovací list je bez významu, údaj o délce měřeného úseku je uživatelsky nastavitelným údajem, nebyl prokázán původ ani původce tohoto údaje, ověřování provedl Český metrologický institut, který k ověřování vzdálenosti není vůbec oprávněn. Správní orgány byly povinny ke vznesené námitce ověřit skutečnou délku měřeného úseku, tedy založit do spisu kalibrační list, případně objasnit, jak byla délka měřeného úseku změřena, na základě jakého podkladu, případně kým byla do rychloměru zadána. Správní orgány však délku měřeného úseku neprokázaly, námitku žalobce přesvědčivě nevypořádaly.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

7. Dále žalobce vyjádřil nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů žalobce i svého právní zástupce a neanonymizovaných rozhodnutí krajského soudu a Nejvyššího správního soudu ve věci na webových stránkách Nejvyššího správního soudu, k tomu uvedl obsáhlou argumentaci.
8. Navrhl, aby napadené rozhodnutí i prvostupňové rozhodnutí bylo zrušeno, věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení a aby byla žalovanému uložena povinnost uhradit žalobci náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě shrnul dosavadní průběh řízení a vyjádřil se k žalobním námitkám.
10. Ad 1) Žalovaný poukázal na § 125f odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., podmínka učinění nezbytných kroků zde byla naplněna, žalobce na výzvu sdělil, že vozidlo musel řídit sám, to žalovaný považuje za obstrukční, neboť v řízení s řidičem by žalobci mohl hrozit záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče. Podstatnější však je, že žalobce uvedené sdělení zaslal prostým e-mailem bez zaručeného elektronického podpisu, podání tak neobsahovalo podpis, správní orgán I. stupně tak vyzval žalobce k odstranění nedostatků podání ve lhůtě 5 dnů, zároveň bylo uvedeno poučení, že nebude-li podpis doplněn, nebude již možné dále šetřit, kdo byl řidičem vozidla. Podání doplněno nebylo, byla odložena věc podezření ze spáchání přestupku řidiče, neboť nebyly zjištěny skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, odkázal na rozsudek NSS č.j. 6 As 115/2019. Měl za to, že nezbytné kroky ke zjištění totožnosti řidiče byly učiněny, ale tato nebyla zjištěna, byly splněny podmínky pro zahájení řízení s provozovatelem vozidla. Úvahy o obstrukčním jednání pak byly dostatečně popsány v napadeném rozhodnutí, obstrukční jednání nespočívá v tom, že provozovatel vozidla sám toto vozidlo řídí.
11. Ad 2) Žalovaný se s touto námitkou v napadeném rozhodnutí na straně 6 vypořádal, na toto odůvodnění odkázal, dále konstatoval, že jiné rozhodnutí o přestupku nabylo právní moci dne 13. 7. 2020, současné řízení bylo zahájeno 13. 7. 2020, nebylo tedy možné je do společného řízení spojit, v nynějším řízení se skutek stal dne 1. 12. 2019, ve druhém řízení se skutek stal dne 5. 6. 2019, řízení bylo zahájeno dne 27. 11. 2019, lze uzavřít, že skutek v současném řízení se stal až po zahájení řízení u skutku předešlého.
12. Ad 3) Místo spáchání přestupku bylo dostatečně vymezeno, jde o místo v Praze 7, Tunelový komplex Blanka, Bubenečský tunel, tři jízdní pruhy směr Troja a směr Strahov, v daném místě byl umístěn rychloměr typu UnicamVELOCITY3, což vyplynulo z ověřovacího listu č. 8012-OL-70358-19, zde je uvedeno místo ověření, což je analogicky místem přestupku, místo přestupku je též přesně vymezeno GPS souřadnicemi uvedenými na fotodokumentaci, platnost rychlostního limitu byla ověřena dotazem u Městské policie hl. m. Prahy (viz sdělení ze dne 3. 9. 2020 č.l. 61).
13. Ad 4) Sdělil, že úsekové měření rychlosti v daném místě probíhá v automatickém režimu, výstupem z měřícího zařízení je snímek vozidla, z tohoto snímku musí být patrné, o jaké vozidlo se jedná, musí být čitelná registrační značka, musí být přezkoumatelné, v jakém místě, čase a datu došlo k přestupku, jde o automatický proces. Ve spise jsou dva snímky vozidla (vjezd, výjezd), na základě kterých matematický algoritmus spočítá, že

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

k překročení rychlosti došlo. Danou námitku žalobce v řízení neuplatnil, pokud jí uplatnil až v řízení před soudem, jde o námitku nepřijatelnou.

14. Navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

15. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 1. 12. 2019 v 1:19 hodin v Praze 7, Bubenečském tunelu (tunelový komplex Blanka), pro směr jízdy Troja řídil blíže neidentifikovaný řidič osobní motorové vozidlo tovární značky Peugeot specifikované registrační značky, kde překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou na 70 km/h o 16 km/h (po odečtení možné odchylky měřícího zařízení), vzhledem k tomu vzniklo podezření ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., podezření bylo postoupeno správnímu orgánu I. stupně, který vyzval provozovatele vozidla písemností ze dne 23. 4. 2020 k podání vysvětlení včetně sdělení údajů k totožnosti řidiče. Provozovatel na to e-mailem bez zaručeného elektronického podpisu ze dne 13. 5. 2020 sdělil, že dané vozidlo musel řídit on, nikdo jiný jej totiž nepoužívá. Výzvou ze dne 2. 6. 2020 doručenou žalobci dne 15. 6. 2020 správní orgán I. stupně vyzval žalobce k odstranění nedostatků podání, a to o doplnění vlastnoručního podpisu, ve lhůtě 5 dnů od doručení výzvy, výzva obsahovala poučení, jakým způsobem je možné podpis doplnit a poučení, že nebude-li podání daným způsobem doplněno, správní orgán nebude moci dále šetřit, kdo byl řidičem v rozhodné době. Žalobce podání ve stanovené lhůtě ani později nedoplnil. Usnesením správního orgánu I. stupně ze dne 30. 6. 2020 č.j. MHMP 1010043/2020/Ant byla podle § 76 odst. 1 písm. k) zákona o odpovědnosti za přestupky odložena věc přestupku dosud nezjištěného řidiče podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., neboť do 60 dnů správní orgán nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, usnesení nabylo právní moci dne 30. 6. 2020.
16. Součástí spisu je sdělení Městské policie hl. m. Prahy ze dne 3. 9. 2020 k žádosti o prověření stanovení nejvyšší dovolené rychlosti v rámci dopravního značení dne 1. 12. 2019 v 1:19 hod v Praze Bubenečském tunelu směr Troja. Dle sdělení bylo zjištěno, že na proměnné DZ B20a, která je umístěna před vjezdem do měřeného úseku (Bubenečský tunel směr Troja) na pravé straně vozovky a jejíž označení je B57610, byla v době spáchání přestupku nastavena nejvyšší dovolená rychlost 70 km/h (viz příloha), na uvedené DZ nebyla v této době hlášena žádná porucha nebo závada v souvislosti s měřením rychlosti.
17. Příkazem o uložení pokuty ze dne 30. 6. 2020 doručeným žalobci dne 13. 7. 2020 správní orgán I. stupně zahájil řízení o přestupku provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. pro podezření z porušení ust. § 10 odst. 3 uvedeného zákona žalobcem. Dne 2. 9. 2020 se ve věci konalo ústní jednání, ke kterému se žalobce ani jeho zástupce nedostavili, při jednání bylo prováděno dokazování.
18. Správní orgán I. stupně vydal ve věci rozhodnutí ze dne 10. 9. 2020, které bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 1. 3. 2021 zrušeno z důvodu porušení § 36 odst. 3 správního řádu. Žalobci byla následně dne 15. 4. 2021 poskytnuta možnost vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k podkladům.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

19. Správní orgán I. stupně dále rozhodl rozhodnutím ze dne 15. 4. 2021, které bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 18. 6. 2021 znovu zrušeno z důvodu nevypořádání odvolacích námitek žalobce.
20. V prvostupňovém rozhodnutí ze dne 19. 7. 2021 bylo shledáno, že žalobce se jako provozovatel daného vozidla dopustil přestupku podle ust. § 125f odst. 1 porušením ust. § 10 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., za což mu byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náhradu nákladů řízení, byly vypořádány námitky žalobce.
21. Dne 17. 8. 2021 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno blanketní odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, žalobce ani k výzvě správního orgánu I. stupně ze dne 18. 8. 2021 odvolání nedoplnil.
22. V napadeném rozhodnutí ze dne 24. 9. 2021 žalovaný shrnul předchozí průběh správního řízení a skutková zjištění učiněná správním orgánem I. stupně, shledal, že správní orgán I. stupně postupoval zákonným způsobem, námitky žalobce byly vypořádány, proto rozhodnutí potvrdil.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

23. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; dále jen „s.ř.s.“). Při přezkoumávání vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
24. Soud ve věci nařídil ústní jednání, které se konalo dne 24. 3. 2023. Žalobce se k ústnímu jednání, ač řádně předvolán, nedostavil. Žalovaný setrval na svém stanovisku, pro případ, že by měl žalobce uspět, navrhl, aby mu soud nepřiznal náhradu nákladů řízení.
25. Ad 1) Podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. *„provozovatel vozidla se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.“*
26. Podle § 125f odst. 5 zákona č. 361/2000 Sb. správní orgán přestupek podle odst. 1 téhož ustanovení projedná, *„pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, a a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno“.*
27. Z uvedené právní úpravy vyplývá, že odpovědnost provozovatele vozidla je objektivní a subsidiární k odpovědnosti řidiče za přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, čj. 1 As 131/2014 – 45). Dle odborné literatury: *„Jinými slovy řečeno se jedná o povinnost správního orgánu projednat předmětný přestupek provozovatele vozidla teprve tehdy, když přes veškeré úsilí, které od něj lze důvodně očekávat v souladu s principy dobré správy, nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě - řidiči, takže věc odložil podle § 76 odst. 1 písm. k) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, nebo zahájené řízení o přestupku řidiče zastavil podle § 86 odst. 1 písm. c) zákona č. 250/2016 Sb., protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku*

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

prokázáno.“ (Bušta, Pavel; Kněžínek, Jan, Zákon o silničním provozu: Komentář, Wolters Kluwer, ASPI)

28. Výše uvedené podmínky, konkrétně dle ust. § 125f odst. 5 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., byly splněny i v daném případě.
29. Žalobce byl jako provozovatel vozidla písemností ze dne 23. 4. 2020 správním orgánem vyzván k podání vysvětlení včetně sdělení údajů k totožnosti řidiče. Žalobce na to reagoval e-mailem bez zaručeného elektronického podpisu ze dne 13. 5. 2020, kde sdělil, že dané vozidlo musel řídit on, nikdo jiný jej totiž nepoužívá.
30. Podle ust. § 37 odst. 2 poslední věty správního řádu *podání musí obsahovat označení správního orgánu, jemuž je určeno, další náležitosti, které stanoví zákon, a podpis osoby, která je činí.*
31. Podle ust. § 37 odst. 3 správního řádu *nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu.*
32. Podle ust. § 37 odst. 4 správního řádu *podání je možno učinit písemně nebo ústně do protokolu anebo v elektronické podobě. Za podmínky, že podání je do 5 dnů potvrzeno, popřípadě doplněno způsobem uvedeným ve větě první, je možno je učinit pomocí jiných technických prostředků, zejména prostřednictvím dálkopisu, telefaxu nebo veřejné datové sítě bez použití podpisu.*
33. Výzvou ze dne 2. 6. 2020 doručenou žalobci dne 15. 6. 2020 správní orgán I. stupně vyzval žalobce k odstranění nedostatků podání, a to o doplnění vlastnoručního podpisu, ve lhůtě 5 dnů od doručení výzvy, výzva obsahovala poučení, jakým způsobem je možné podpis doplnit a poučení, že nebude-li podání daným způsobem doplněno, správní orgán nebude moci dále šetřit, kdo byl řidičem v rozhodné době. Žalobce podání ve stanovené lhůtě ani později nedoplnil.
34. Výše uvedená ustanovení správního řádu o náležitostech podání včetně náležitostí formy se vztahují na veškerá podání učiněná dle správního řádu (srov. § 37 odst. 1 správního řádu), nikoli pouze na podání, kterými se disponuje řízením, jak chybně dovozuje žalobce.
35. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, čj. 9 As 90/2008-70: *„Podání učiněné prostřednictvím veřejné datové sítě - internetu - bez zaručeného elektronického podpisu podle § 37 odst. 4 správního řádu z roku 2004 je úkonem způsobilým vyvolat právní účinky jen za podmínky jeho následného doplnění (do 5 dnů) některou z kvalifikovaných forem podání, tj. písemně, ústně do protokolu nebo elektronicky se zaručeným elektronickým podpisem, aniž by přitom bylo nutné k takovému doplnění podatele vyzývat.“*
36. Bylo-li podání ze dne 13. 5. 2020 učiněno prostým e-mailem bez elektronického podpisu, nebylo možné dovodit resp. identifikovat, která osoba jej podala, takové podání nebylo učiněno v zákonem stanovené formě a správní orgán k němu nepřihlíží, ani není povinen odstraňovat jeho obsahové vady, ledaže je takové podání následně do 5 dnů doplněno některou z forem uvedených v § 37 odst. 4 věta první správního řádu. (k tomu rovněž viz shora uvedený rozsudek NSS č.j. 9 As 90/2008-70).

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

37. V rozsudku ze dne 29. 1. 2015 10 As 266/2014-32 Nejvyšší správní soud konstatoval: „[j]e tedy třeba rozlišovat mezi postupem dle § 37 odst. 3 správního řádu a postupem dle § 37 odst. 4 správního řádu. Zatímco v případě prvním je vyžadován aktivní postup správního orgánu, který buď podatel pomůže nedostatky podání odstranit či jej k tomu vyzve, v případě druhém aktivní postup správního orgánu vyžadován není (nemělo by ani smyslu, aby správní orgán postupoval aktivně tam, kde fakticky k podání nedošlo, neboť nebyla naplněna jeho forma a podání tak nebylo relevantní) a naopak je to podatel, kdo musí být aktivní a nese sám odpovědnost za řádnou formu svého podání, resp. za důsledky s vadou formy spojené.“
38. Správní orgán I. stupně tak po obdržení podání e-mailem bez elektronického podpisu v případě jeho nedoplnění do 5 dnů nebyl povinen činit žádné úkony, k podání nemusel přihlížet, bylo nad rámec jeho povinností a ve prospěch žalobce, pokud mu zaslal výzvu k odstranění nedostatků podání. Zároveň jej poučil o možných způsobech odstranění tohoto nedostatku včetně možnosti písemného podání zasláního poštou nebo podání v elektronické podobě opatřené zaručeným elektronickým podpisem. Lze tak konstatovat, že i v době pandemie SARS-COV-2 žalobce měl možnosti, jak doplnit své podání prostřednictvím komunikace na dálku. Vzhledem k tomu, že žalobce na tuto výzvu nereagoval, postupoval správní orgán správně, pokud ve smyslu § 125f odst. 5 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb. nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.
39. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval naplněním podmínek dle § 125f odst. 5 zákona č. 361/2000 Sb., za relevantní považoval skutečnost, že sdělení ohledně osoby řidiče bylo zasláno prostým e-mailem bez elektronického podpisu a toto podání nebylo ani na výzvu doplněno, což je v souladu s výše uvedeným. Pouze pro doplnění uvedl, že podání posoudil jako obstrukční z toho důvodu, že je-li provozovatel zároveň řidičem vozidla, nedává smysl věc řešit jako přestupek řidiče z důvodu hrozby záznamem bodů. Vycházel zde z judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudek č.j. 6 As 115/2019), byť závěr o obstrukčním postupu byl žalovaným vysloven ve dřívější fázi, než v citovaném rozsudku učinil Nejvyšší správní soud. Tyto vedlejší úvahy však nemají vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť podstatná otázka splnění podmínek § 125f odst. 5 zákona č. 361/2000 Sb. byla správními orgány posouzena správně. Námitka tak není důvodná.
40. Ad 2) Ze správního spisu soud zjistil, že v doplnění odvolání ze dne 19. 10. 2020 žalobce poukázal na další správní řízení (která však konkrétně neoznačil), která s ním vedl správní orgán I. stupně, namítal, že mělo být vedeno společné řízení a při ukládání trestu měla být uplatněna zásada absorpce. Správní orgán I. stupně se v prvostupňovém rozhodnutí touto námitkou zabýval (na straně 6), jednotlivě zmínil příslušná řízení, kdy ohledně většiny z nich shledal, že řízení byla ukončena odložením věci, neboť odpovědnost za přestupky zanikla. Specificky ohledně řízení sp. zn. S-MHMP 1291072/2019, které žalobce namítal v žalobě, žalovaný uvedl, že rozhodnutí v dané věci nabylo právní moci dne 13. 7. 2020, na věc aplikoval § 88 odst. 3 zákona č. 250/2016 Sb., dle kterého se ve společném řízení neprojedná přestupek, který byl spáchán po zahájení řízení o jiném přestupku.

41. Podle § 88 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) *pokud se podezřelý dopustil více přestupků, jejichž skutková podstata se týká porušení právních povinností vyskytujících se ve stejné oblasti veřejné správy, a k jejich projednání je příslušný též správní orgán, projednají se ve společném řízení.* Podle odst. 3 téhož ustanovení *ve společném řízení se neprojednává přestupek, který byl spáchán po zahájení řízení o jiném přestupku.* Zásady pro ukládání správních trestů za více přestupků projednávaných ve společném řízení stanoví § 41 zákona o přestupcích. Pokud podmínky pro konání společného řízení splněny nejsou, projedná správní orgán jednotlivé přestupky samostatně a samostatně také uloží trest.
42. V posuzované věci došlo ke spáchání přestupku dne 1. 12. 2019, k zahájení správního řízení s provozovatelem vozidla došlo dne 13. 7. 2020, v řízení namítaném žalobcem sp. zn. S-MHMP 1291072/2019 nabylo rozhodnutí právní moci dne 13. 7. 2020. Žalovaný se však nezabýval tím, kdy byl tento jiný přestupek spáchán a kdy bylo řízení o něm zahájeno, i když z hlediska § 88 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky jsou tyto okamžiky podstatné z hlediska určení povinnosti správního orgánu projednat zmíněné přestupky ve společném řízení. Jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 14. 1. 2021 č.j. 6 As 351/2020-26: „Z § 88 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky je zřejmé, že ve společném řízení lze projednat jen přestupky spáchané před zahájením řízení o prvním z nich.”
43. Bylo tedy podstatné zjistit, kdy byl další přestupek spáchán a kdy bylo řízení o dalším přestupku zahájeno, což žalovaný neučinil, nepostavil tak najisto, zda byly správní orgány povinny o těchto dvou přestupcích vést společné řízení či nikoli. Teprve ve vyjádření k žalobě doplnil, že v případě druhého skutku se skutek stal dne 5. 6. 2019 a řízení bylo zahájeno dne 27. 11. 2019, projednávaný skutek se však stal až dne 1. 12. 2019, tedy po zahájení řízení o skutku předešlém, ve správním řízení však tyto informace neuvedl. Žalovaný tak v tomto směru pochybil, nicméně soud shledal, že toto pochybení nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí a není důvodem k jeho zrušení, a to z následujících důvodů.
44. Jak vyplývá z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, samotné porušení povinnosti vedení společného řízení nelze považovat za vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí správního orgánu. Vedení společného řízení je pouhou procesní cestou k uplatnění zásady absorpce pro účely trestání sbíhajících se přestupků. V rozsudku ze dne 10. 12. 2018 č.j. 10 As 22/2018-59 NSS uvedl: „Podle rozhodovací praxe NSS může být o těchto přestupcích vedeno i samostatné řízení za předpokladu, že se při ukládání sankcí za tyto přestupky uplatní absorpční zásada (srov. rozsudky NSS ze dne 22. 9. 2005, č.j. 6 As 57/2004-54, č. 772/2006 Sb. NSS, a ze dne 18. 6. 2009, č.j. 1 As 28/2009-9, č. 2248/2011 Sb. NSS). ... Nezákonnými by se tato rozhodnutí stala, pokud by o každém z těchto přestupků bylo rozhodnuto a přitom by se sankce za přestupek uložená dřívějším rozhodnutím nepromítla do výše sankce uložené pozdějším rozhodnutím.”
45. NSS dále v rozsudku ze dne 14. 1. 2021 č.j. 6 As 351/2020 konstatoval: „V pořadí prvním rozhodnutím o jednom z více sbíhajících se přestupků nemůže být tato zásada porušena, „proto nevedení společného řízení (jež by umožnilo princip absorpce naplnit) nemůže být vadou, která by mohla mít vliv na zákonnost tohoto rozhodnutí. Je třeba bezpodmínečně trvat na aplikaci zásady absorpce, nikoli na vedení společného řízení, přičemž i bez vedení

společného řízení lze naplnění zásady absorpce docílit. Až v pořadí druhým (popř. dalším) správním rozhodnutím o jiném z více sbíhajících se správních deliktů by správní orgán mohl absorpční zásadu porušit, a to tehdy, nepřihlížel-li by k sankcím uloženým dříve za sbíhající se správní delikty“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. prosince 2019 č. j. 9 As 164/2018 - 36, č. 3963/2020 Sb.).“

46. Žalovaný potvrdil prvostupňové rozhodnutí, které uložilo žalobci pokutu ve výši 1 500 Kč, což je na spodní hranici zákonného rozpětí, když ust. § 125f odst. 4 ve spojení s § 125c odst. 5 písm. g) zákona č. 361/2000 Sb. umožňuje za daný přestupek uložit pokutu od 1 500 Kč do 2 500 Kč, zároveň dle § 125c odst. 9 téhož zákona nelze od uložení správního trestu u daného přestupku upustit. Uložení nižší pokuty tedy v dané věci nebylo možné. Uplatněním absorpční zásady se správní orgán I. stupně ani žalovaný výslovně nezabývaly.
47. Obdobnou situaci posuzoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 12. 2018 č.j. 1 As 278/2018-87, kde dospěl k závěru: *„Jak již soud připomněl výše, úprava společného řízení o správním deliktu je neúplná, zejména neumožňuje obdobně jako je tomu v trestním řízení při nevedení společného řízení o všech sbíhajících deliktech, zrušit předcházející rozhodnutí ve věci a uložit souhrnný trest. Pro použití pravidel pro ukládání souhrnného trestu uvedených v § 43 odst. 2 trestního zákoníku chybí v oblasti správního trestání dostatečný právní základ, a nelze je použít ani analogicky. Současně zákon o silničním provozu v § 125c odst. 9 zapovídá možnost upustit u nyní projednávaných správních deliktů od uložení sankce. Zákon správním orgánům nedává ani zmocnění k uložení sankce pod zákonem stanovenou sazbou. I přes konstatovanou pochybení správního orgánu by tedy po zrušení rozhodnutí neměl žalovaný jinou možnost, než rozhodnout stejně jak to již učinil, tedy uložit nejnižší možnou pokutu, neboť neexistuje žádná jiná zákonná možnost, jak bylo možno při ukládání sankce v tomto řízení absorpční zásadu zohlednit. I přesto, že to správní orgány v odůvodnění svých rozhodnutí výslovně neuvedly, má soud za to, že s ohledem na výši uložené sankce byla absorpční zásada dostatečně reflektována, neboť stěžovateli nemohla být v nynějším řízení uložena nižší pokuta.“* K tomu obdobně též rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14. 10. 2021 č.j. 2 A 51/2019-74.
48. Soud ve shodě s náhledem uvedeným ve shora uvedených rozsudcích shledal, že i když správní orgány náležitě nevyhodnotily, zda v daném případě měly povinnost vést o výše uvedených přestupcích společné řízení a nezabývaly se tedy ani uplatněním absorpční zásady, nemůže to vést k nezákonnosti napadeného rozhodnutí. V daném případě totiž byla uložena výše pokuty na samé dolní hranici zákonné sazby a šlo o přestupek, u kterého nebylo možné upustit od potrestání; proto i kdyby zde byly podmínky pro vedení společného řízení a absorpční zásada by byla uplatněna, nemohlo by to vést k uložení nižší sankce žalobci. V soudním řízení navíc z údajů doplněných žalovaným vyplynulo, že podmínky pro vedení společného řízení v těchto věcech nebyly splněny. Soud proto příslušnou námitku rovněž vyhodnotil jako nedůvodnou.
49. Ad 3) Soud nesdílí náhled žalobce, že místo spáchání přestupku není vymezeno dostatečně konkrétně. Žalobce příslušnou námitku uplatnil v doplnění odvolání ze dne 19. 10. 2020, správní orgán I. stupně se po opakovaném zrušení jeho rozhodnutí s touto námitkou vypořádal v prvostupňovém rozhodnutí. Vyšel z dokazování, tedy zejména z fotodokumentace, ze které vyplývá, že v předmětném místě a čase byla nejvyšší

dovolená rychlost stanovena na 70 km/h, jsou zde uvedeny GPS souřadnice a číslo silničního rychloměru (Unicam Velocity CAM13002611) a místo spáchání přestupku tj. Bubenečský tunel, směr Troja, výjezd, pruh 2. Dále vyšel z ověřovacího listu silničního rychloměru č. CAM13002611, který prokazuje, že tento rychloměr byl umístěn v Tunelovém komplexu Blanka, Bubenečský tunel, směr Troja a směr Strahov a mohl být k měření použit. K důkazu bylo rovněž provedeno sdělení Městské policie hl. m. Prahy ze dne 3. 9. 2020, ze kterého bylo zjištěno, že na proměnné DZ B20a, která je umístěna před vjezdem do měřeného úseku (Bubenečský tunel, pro směr jízdy Troja) na pravé straně vozovky a jejíž označení je B57610, byla v době spáchání přestupku nastavena nejvyšší dovolená rychlost 70 km/h, na uvedené DZ nebyla v této době hlášena žádná porucha nebo závada v souvislosti s měřením rychlosti, a dále byly provedeny k důkazu též snímek obrazovky z webové stránky www.dopravniinfo.cz a seznam umístění automatizovaných technických prostředků na území Hlavního města Prahy dostupný na webových stránkách <https://motohodnoceni.cz/rady-a-tipy/radary-a-usekova-mereni/> zveřejněný dne 15. 5. 2017, dle kterých probíhalo úsekové měření v Bubenečské tunelu, směr Troja, pouze v jednom místě. Pokud tedy ve výroku prvostupňového rozhodnutí bylo specifikováno, že přestupek byl spáchán v Praze 7, Bubenečském tunelu, (Tunelový komplex Blanka), pro směr jízdy Troja – v úseku označeném svislou dopravní značkou č. „B20a Nejvyšší dovolená rychlost“, lze to považovat za dostatečně určité vymezení spáchání místa přestupku, neboť nevznikají pochybnosti, na jakém místě se tak stalo. Provedené důkazy pak vymezení místa uvedené ve výroku potvrzují, lze z nich též přesně zjistit, kde začínal i končil měřený úsek, tyto důkazy však nezpůsobují neurčitost výroku tím, že k tomuto místu uvádějí další podrobnosti, neboť výrok je z hlediska určení místa sám dostatečně určitý.

50. Odvolací námitka a na to navazující žalobní námitka tvrdí, že v Bubenečském tunelu je vozovka rozdělena do tří úseků, z nichž každý má samostatnou dopravní značku B20a, k tomu však žalobce nepřipojil, ani neoznačil žádné důkazy, toto tvrzení je pak z provedenými důkazy v rozporu, neboť z nich vyplývá umístění pouze jediné takové značky před vjezdem do měřeného úseku, rovněž je zřejmé, v jakém úseku měření probíhalo.
51. Z toho je též patrné, že prokazování úpravy nejvyšší dovolené rychlosti k danému místu bylo relevantní, soud též pro úplnost poukazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které k prokázání nejvyšší povolené rychlosti primárně postačuje záznam z měřicího zařízení a ověřovací list k měřicímu zařízení (srov. rozsudky ze dne 3. 3. 2011 č.j. 7 As 18/2011-54 a ze dne 24. 2. 2016 6 As 50/2015-38).
52. Ad 4) V tomto bodě žalobce namítal, že nebyla prokázána délka měřeného úseku, není zřejmé kdo a na základě jakých podkladů tuto délku do rychloměru zadal, důkaz výstupem z rychloměru tak neprokazuje skutečnou průměrnou rychlost vozidla. Obdobnou námitku žalobce vznesl i v doplnění odvolání ze dne 19. 10. 2020.
53. Správní orgán I. stupně se k této námitce v prvostupňovém rozhodnutí vyjádřil, poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 15. 8. 2019, č.j. 10 As 36/2019-35), dle které k prokázání přestupku spočívajícím v překročení nejvyšší dovolené rychlosti je dostatečné vycházet z oznámení o přestupku, záznamu z měřicího zařízení obsahujícího fotografii měřeného vozidla a další údaje o čase a místě spáchaného

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

přestupku, který je doplněn ověřovacím listem použitého rychloměru. Soud se s takovým odůvodněním ztotožňuje a považuje jej za dostatečné.

54. Žalovaným označená judikatura je k dané námitce relevantní, NSS se zde totiž vyjádřil k důkaznímu standardu v obdobných věcech, v rozsudku ze dne 15. 8. 2019 č.j. 10 As 36/2019-35 konkrétně uvedl: „NSS zdůrazňuje, že pro prokázání přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti je zpravidla dostatečné vycházet z oznámení o přestupku, záznamu o přestupku obsahujícího fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření a ověřovacího listu silničního radarového rychloměru (viz např. rozsudky ze dne 14. 5. 2015, čj. 7 As 83/2015-56, či ze dne 19. 8. 2016, čj. 6 As 144/2016-36). Ačkoliv vždy záleží na okolnostech každého jednotlivého případu, uvedená kombinace podkladů v zásadě poskytne dostatečné množství informací pro to, aby správní orgán dostal požadavkům § 3 správního řádu, tedy aby zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.“ K tomu lze odkázat rovněž na rozsudky NSS ze dne 3. 3. 2011, č.j. 7 As 18/2011-54 a ze dne 24. 2. 2016, 6 As 50/2015-38.
55. Pokud je považováno za dostačující k prokázání překročení nejvyšší dovolené rychlosti vycházet z ověřovacího listu rychloměru a výstupu z něj pocházejícího zachycujícího konkrétní měření (tj. fotodokumentace), je třeba považovat za prokázanou též délku měřeného úseku, neboť bez tohoto vstupního údaje by nebylo vůbec možné rychlost změřit. Na příslušné fotodokumentaci je pak patrné místo, od kterého měření počalo (vjezd), dále místo ukončení měření včetně GPS souřadnic a čísla rychloměru, dále je zde uvedena délka měřeného úseku (2290 m), doba jízdy (1:32.459), průměrná naměřená rychlost vozidla (89 km/h). Měření přitom bylo provedeno automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy. Na základě těchto údajů nevznikají pochyby o správnosti provedeného měření rychlosti, které bylo provedeno automaticky rychloměrem (tj. aniž by určitá osoba délku měřeného úseku manuálně nastavovala), který byl k takovému použití oficiálně schválen. Nelze tak považovat za důvodnou námitku zpochybňující správnost délky měřeného úseku, další dokazování k této věci (např. kalibračním listem) by bylo nadbytečné. K tomu soud doplňuje, že ověřovací list je veřejnou listinou, u níž se presumuje správnost (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 9/2013 - 35, ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 101/2016 – 77 či ze dne 24. 4. 2019 č.j. 2 As 116/2018-51), je-li ověřovací list vydán subjektem k tomu oprávněným v souladu se zákonem a podzákonnými předpisy, není důvod o správnosti ověřovacího listu pochybovat. Ke zpochybnění správnosti ověřovacího listu musí existovat konkrétní skutkové či právní důvody vyvolávající rozumnou pochybnost. Žalobce v tomto případě žádné takové důvody neuvedl. Zpochybnil sice, že by Český metrologický institut byl oprávněn k ověřování vzdálenosti, nikoli však, že by byl oprávněn k ověření rychloměru jako takového, v daném případě pak Český metrologický institut samotné ověřování vzdálenosti neprováděl.
56. S ohledem na výše uvedené soud neprováděl dokazování vzorem kalibračního listu předloženým žalobcem, který se navíc týká zcela jiného měřícího zařízení.
57. Návrh žalobce na naprostou anonymizaci rozhodnutí pak soud nepovažuje za žalobní námitku, neboť daný návrh se nijak netýká napadeného rozhodnutí či řízení, které jeho vydání předcházelo, a tedy ani předmětu tohoto řízení. Soud má za to, že tento návrh,

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

resp. nesouhlas je určen Nejvyššímu správnímu soudu a soud se k němu proto nebude vyjadřovat.

58. Soud na základě shora uvedených závěrů neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

59. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. března 2023

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.